

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 249.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀπαλλαγείας· εἰ δὲ νομίζω τὸν θάνατον εἰς ἀνυπαρξίαν ὡς ἀπέμπειν, ἀδωδὸς πλημμελῆς σκαυτὴν ἀπατῆλαιφανείς· ὁ θάνατος γὰρ ὁ δοκῶν τὸ εὐγενές φυτὸν μαρῶναι, ἔδδεν ἔπερὸν ἔστιν ἢ χειρισμὸς ψυχῆς τε καὶ σώματος· εἰ δὲ ἀπίστεις, ἀλοὺε Πλάτωνος λέγοντος, ὅτι ὁ πῶτος θανάτου ἔστι τὸ ἀθροῦν, πὲρ μὲν γῆτόν, ὡς εἰοικε, αὐτὸς σπυρνῶσκει· τὸ δὲ ἀθάνατον, ὄσον καὶ ἀθάφθορον οἴχεται, ἔσποχρηῶσαι τὸ θάνατον·

autem eorum precibus cedens, scripturum me ad te recepi. Tuum autem iam fuerit teipsum considerare, atque operam dare, ut & diceris, & ludibrio, & poena teipsu liberus. Quod si, quia mortem ad interitum omnia perducere existimas, idcirco absque metu peccas, imprudens te decipis. Mors quippe, quae nobilem plantam arefacere videtur, nihil aliud est, quam animae & corporis disunctio. Id si non credis, audi quid dicat Plato. Morde hominem inuadentem, mortalis, ut videtur, ipsius pars mori videtur: quod autem immortalis est, saluum & incolume abit, posteaquam morti velut faeces submisit.

Ἰσίδωρος Διάκονος. σμθ.

Isidoro Diacono. 249.

Ἐξ ἱερωσύνης καὶ βασιλείας, ὡς ὁμῶς, τὰ πράγματα συνέστηκεν· εἰ γὰρ καὶ πολλὰ ἀλλήλων ἀφῆρυσιν· ἡδὲ γὰρ ὡς ψυχὴ ἔστιν, ἡδὲ σῶμα, ἀλλ' εἰς ἓν ὄρωσι τέλος, τὴν ὑπερίαν σωτηρίαν· ἀφ' ἧς τὸ καὶ ἰδίως καὶ τὰ Ἰσραήλ πράγματα ἀρχὴν ἐλάμβανεν, ἡ ἱερωσύνη ἀναγκαστῆρα ἔθεσμοθετήθη, καὶ ἔστι πολὺ διήρκεσεν· ἐπειδὴ δὲ σαρκιωτέρου ὄντες καὶ πάχρηροι, καὶ βασιλεῖαν ἐξέζητήσαν, καὶ αὐτὴ ἐδόθη, χρησιμωτατὴ ἔσσει, καὶ ἀναστῆσαι τὰ πλάσματα τῆς τῆ ἱερωσύνης μὴ σπειρομένων· ἐπεὶ τοίνυν πῆ μὲν, τὴν ἱερωσύνην ἔχοντες δέλαμπον· πῆ δὲ, τὴν βασιλείαν κλησαμένοι διεσάζοντο· ἀμφοτέρων δ' ἀναρμύων, ἔδδμία αὐτοῖς ὑπελείπετο σωτηρίας ἔσποδοσις· ἐκλόμνος δ' εἶξα ὁ πρῶτος Δανιὴλ τὴν σαναπλῆ τῆ Ἰσραήλων πραγμάτων μετὰ τῆ σαυρὸν καθάρσει, καὶ ὡς ἔδδ λείφαν αὐτῆς χρηστὴς ἐλπίδος ὡς εὐλειφθῆσται, ἔδδ πρῶτος πρῶτος ἀφῆρυσιν φανῆται ἔφην, Ἐξολοθρευθήσεται χριστὸς, καὶ χριστὸς ὅσκι ἔσσει αὐτῆ· ἀφ' ἧς μὲν τῆ χριστὸς ἱερωσύνην μινύων· ἀφ' ἧς δὲ τῆ χριστὸς βασιλείαν, καὶ τὴν πο-

Ex sacerdotio & regno, vir mihi cognominis, rerum administratio conflata est. Quamuis enim permagna utriusque differentia sit (illud enim velut anima est, hec velut corpus:) ad unum tamen & eundem finem tendunt, hoc est ad hominum salutem. Quapropter cum Iudaicae res initium sumebant, sacerdotium, ut magis necessarium, institutum est, ac per diu duravit. Posteaquam autem, cum carni addictiores atque crassiores essent, regnum poposcerunt: illud ipsis concessum fuit, quippe quod vilissimum esset, atque eorum, qui sacerdotio minime parebant, peccata coerceret ac restringeret. Quoniam igitur, partim quidem sacerdotium habentes elucebant, partim autem regnum obtinentes consuetuabantur, utroque autem sublato, nullum ipsis salutis subsidium reliquum erat: idcirco Daniel Propheta, ut illud ostenderet, fore, ut Iudaeorum res post Christum in crucem sublato funditus delerentur, nec ulli letioris spei vestigium ipsis restaret, nec melior vlla expectatio elucere, his verbis usus est: Exterminabitur vnctio, & iudicium non erit in ea: per vnctionem videlicet, sacerdotium indicans, per iudicium autem, regnum, ac civilem statum. Ac maxime quidem per sacerdotij extinctionem, regni quoque, & aliarum

omnium rerum euerfionem simul demon-
strabat (sublato enim ac profus deleto
eo, quod caput erat, maiorisque momenti,
ne aliud quidem quicquam consistere po-
terat. nam regni quoque basis pietas erga
Deum erat, quæ in Dei cultu posita cen-
sebatur. Sed tamen regnum etiam finem
habiturum dixit: hinc nimirum perfectam
Iudaicæ Reipublicæ subuerfionem præ-
dicens. Quod etiam res ipsæ testantur, ad
multo præstantiorem & diuiniorem cul-
tum ac religionem traductæ.

Eidem. 250.

Quandoquidem is, qui inopia constri-
ctus est, donatore indiget, qui autem abi-
gat, iudicis ope atque auxilio, idcirco Deus
paupertatem, non molestiam cuiquam ex-
hibere, sed obseruare vult. Quod si omiffa
obsecratione, ad struendas calumnias sese
cōuertat, eam profecto in iudicio misera-
tioni esse minimè æquū fuerit. Ac propter
ea his verbis vsus est, in iudicio nō misere-
beris pauperis. Etenim ipsius quidem mi-
sericordia affici cōuenit, at non cū litigat,
sed cū obsecrat. Si autē preces in accusa-
tionē vertrat, iustitia misericordiæ antepo-
nēda est. Neque enim ius corrumpi iustū est.

Eidem. 251.

Non opes, non pulchritudo, nō robur,
non facundia, non splendida aut splendo-
rem omnem excedens dignitas, non Hy-
parchorū thronus, nō purpura, non diade-
ma, eos, qui hæc habēt, perinde honestare
folet, vt virtus ac philosophia. Quid igitur
causæ est, quamobrem mortaliū plerique
acerrima quidem illarum rerū cupiditate
incitantur, has autē minū curant? Nimirū
quia partim ea, quæ specie tenus sunt, ma-
gis quàm ea, quæ sunt, aucupantur: par-
tim id, quod statim vtile est, eo, quod a-
liquanto postea vtilitatem allaturum est,
prius atque antiquius habent: partim

λιπικλιώ κατάστασιν. μάλιστα μὲν γὰρ
ἀφ' ἧς ἀναίρετος τῆς ἱερουσάλης,
καὶ τὴν τῆς βασιλείας, ἢ τῆς ἄλλων
ἀπάντων σικανέφωρε. τὸ γὰρ κεφα-
λαίωδε τὸ εὐκλειδέσθερ παντάσῃ
καταλυομένη, ἢ δ' ἄλλο π συτῶμα
ἠδύνατο. ἐπεὶ ἡ βασιλεία ἡ κρηπίς
ἢ πρὸς τὸ θεῖον ἐτύγχανει εὐσέβεια, ἢ
πὶς ἐν τῷ πρὸς θεὸν κείνεται λατρεία.
ἢ πλὴν ἀλλὰ ἢ τὴν βασιλείαν ἔφη πε-
λευτήσθ, παντελῆ πρὸς μαφάσθαι τὸ
Ἰσραήλ πολιτείας τὴν ἀναίρεσιν, ἢ
μαρτυρεῖ τὰ παράγμαλα, ἢ πὶ βελτίο-
να πολλὰ καὶ θεοτέραν θρησκείαν ἐπα-
γαχθέντα.

Τῷ αὐτῷ. σι.

Επειδὴ ὁ μὲν δόμνος δέεται τῷ
δώσαντος. ὁ δὲ ἀμφισβητῆς τῷ δικά-
σοιτος, ἢ τὴν πενίαν φιλοπραγμα-
νεῖν βέλεται, ἀλλὰ πρὸς χαλεπὸν. εἰ
δὲ τὴν παράκλησιν ἀφείσα, εἰς συ-
κοφαντίας θεραπείν, ἐλεείσθαι ἐν κρι-
σὶ σὺκ ἢ εἰν δικάζα. ἀφ' ἧς τὸ ἐφ' ἡ
σὺκ ἐλέησθαι πλάσθαι ἐν κρισί. ἐλεητήν
μὲν γὰρ, ἢ κρινόμενον δὲ, ἀλλ' ἀπὸ
κολούτα. εἰ δὲ τὸ πρὸς χαλεπὸν εἰς τὸ
ἐγκαλεῖν πείθειν, τὸ δικάζον ἔμπερ
αὐτὸν τῷ ἐλέεισθαι, ἢ γὰρ δικάζον τὸ
δικάζον ἀφ' ἧς φησὶν ἔσθαι.

Τῷ αὐτῷ. σια.

Οὐ πλεῖτος, ἢ ῥόμπ, σὺκ εὐγλωτ-
λία, οὐ λαμπρὸν ἢ πρὸς λαμπρὸν
ἀξίωμα, οὐχ' ὁ τῆς ὑπάρχον ἡρέ-
νος, σὺκ ἀλουργίς, ἢ ἀφ' ἧς δῆμα σιμύ-
ρειν τὸς ἐχόντας πέφυκεν, ὡς ἀρετὴ
ἢ φιλοσοφία. πίνος οὐκ ἔνεκει οἱ πολλοὶ
τῷ ἀνθρώπων πρὸς μὲν ἐκείνα ἐπὶ πλε-
ται, τῶν δὲ ἢ πον φρονήσθαι, ἐπει-
δὴ οἱ μὲν τὰ δοκούτα πρὸς τῆς ὀ-
πων θηρεύουσιν, οἱ δὲ τὸ αὐτὰ μα-
λα τῷ μικρὸν ὑπερον σωοίσσθαι πρὸς
πμάσθαι, οἱ δὲ τὴν κρίσιν τῆς πρὸς
μάτων διεφθαρμένω ἐχθρῶν. οἱ δὲ
οὐδ' εἰσὶν π μετὰ τὸν δὲ τὸν βίον π
μίχθαι,